

GAZETA GMINNA

Dzikowiec, Nowy Dzikowiec, Osia Góra, Lipnica, Mechowiec, Płazówka,
Kopcie, Wilcza Wola, Spie

Numer 4(35)

CZERWIEC 2016

ISSN 1733-3245

**JUBILEUSZOWY
DZIKOWIEC
2016
3 LIPCA**

450 lat wsi Dzikowiec

200 lat budowy Kościoła

135 lat Honorowej Straży Grobowej

35 lat odejścia do Pana ks. Prałata St. Sudoła

Program:

11:00 | Msza św.

13:15 | Uroczystości na stadionie sportowym

14:30 | Widowisko historyczno-plenerowe „Cztery Jubileusze”

17:00 | Koncert Disco Polo – zespoły **ANDRE** i EGO

19:00 | Zabawa taneczna

22:00 | Pokaz sztucznych ogni

Atrakcje:
Jagodowe przysmaki przygotowane przez KGW
17.00-19.00 ciepły posiłek i napój – **gratis**,
dmuchana zjeżdżalnia i bandzi – **gratis**
Od godz. 13.00 bogaty catering, wesołe miasteczko, przejazdki kanon.

Patronat honorowy

SEJM
Zbigniew Chmielowiec
Poseł na Sejm RP

Włodzisław Dytł
Marszałek Województwa
Podkarpackiego

Józef Kardyś
Starosta Kolaszowski

Patronat medialny

WYD
radio
kolaszowski
LEBOWSKI
SMART SYSTEM

Tak było 10 lat temu, a dokładnie 02 lipca 2006r. kiedy wspólnie obchodziliśmy Jubileusz 440 lat Dziękowca

A tak będzie 3 lipca 2016r.

W tym dniu obchodzić będziemy wspólnie z mieszkańcami uroczystość związaną z przypadającymi na 2016 rok jubileuszami :

- 450 lat Wsi Dzikowiec,
- 200 lat budowy Kościoła w Dzikowcu,
- 135 lat Honorowej Straży Grobowej w Dzikowcu,
- 35 lat odejścia do Pana Sługi Bożego ks. Prałata Stanisława Sudoła

Uroczystości rozpoczną się Mszą św. koncelebrowaną w kościele parafialnym pw. Św. Mikołaja Biskupa w Dzikowcu o godz. 11⁰⁰.

Do koncelebry zostali zaproszeni ks. proboszcz Piotr Kowal, ks. kanonik Józef Konefał, księża Rodacy : ks. Stefan Piórek, ks. Kazimierz Hahn, ks. Stanisław Kosiorowski, ks. Czesław Oko, ks. Bogdan Hahn, ks. Wojciech Zygo oraz księża z sąsiednich parafii . Ponadto zaproszenia otrzymali: brat Artur Skoczek, siostry zakonne : Józefa Dziuba i Bernadetta Rząsa. Do przewodniczenia Mszy Św. został zaproszony ks. dr Jan Biedroń – Rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Sandomierzu i jednocześnie obecnie Postulator procesu beatyfikacyjnego ks. Stanisława Sudoła. We Mszy Św. uczestniczyć będą oczywiście mieszkańcy, zaproszeni goście, aktorzy w strojach w jakich będą występować na scenie, Honorowa Straż Grobowa, Ochotnicze Straże Pożarne z Dzikowca i Nowego Dzikowca oraz orkiestra dęta z Kopci.

Po Mszy Św. będzie miał miejsce przemarsz wszystkich uczestników uroczystości wraz z orkiestrą dętą z kościoła na stadion. Tam po krótkim powitaniu przez prowadzących wyróżnieni mieszkańcy oraz zaproszeni goście otrzymają pamiątkowy medal wybity specjalnie z tej okazji. Po wręczeniu okolicznościowych medali rozpocznie się widowisko historyczno-plenerowe pt: **„Cztery jubileusze”**.

To historyczne widowisko ma ukazać publiczności znaczenie czterech rocznic jakie będziemy świętować tego dnia: 450 lat wsi Dzikowiec, 200 lat budowy Kościoła w Dzikowcu, 135 lat Honorowej Straży Grobowej w Dzikowcu, 35 lat odejścia do Pana Sługi Bożego ks. Prałata Stanisława Sudoła, długoletniego proboszcza parafii Dzikowiec.

Oglądając widowisko będzie można odbyć podróż w czasie od Legendy o utworzeniu Dzikowca poprzez 1 lipca roku pańskiego 1566, gdy na obrady Walnego Sejmu Koronnego do Lublina został zaproszony ówczesny sołtys wsi Lipnica. Celem tej szczególnej wizyty w Lublinie było odebranie aktu lokacyjnego wsi Dzikowiec, wydanego przez Króla Polski Zygmunta Augusta.

Oglądać też będziemy sceny przedstawiające zwyczaje i obyczaje

lasowiackie, zniszczenie kościoła w Dzikowcu, życie pod zaborami, budowę nowego kościoła, życie we dworze, utworzenie Honorowej Straży Grobowej, emigrację, II wojnę światową aż do posługi kapłańskiej Sługi Bożego Ks. Prałata St. Sudoła.

W widowisku weźmie udział blisko 150 aktorów- mieszkańców Gminy Dzikowiec w wieku od 1,5 lat do 86 lat. Autorką tekstu, reżyserem, pomysłodawcą scenografii, strojów i realizatorką jest Pani Teresa Opalińska.

Pani Teresie za ogromną pracę jaką już wykonała przygotowując to dzieło należą się ogromne brawa. Redakcja Gazety Gminnej w imieniu mieszkańców gratuluje i życzy wszystkiego dobrego.

Do wiadomości czytelników podajemy scenariusz oraz pełną obsadę aktorów

WIDOWISKO HISTORYCZNO- PLENEROWE pt.

„CZTERY JUBILEUSZE”

REŻYSER: Teresa Opalińska

SCENARIUSZ: Teresa Opalińska

Autorzy wierszy: s. Bernadetta Rząsa

Zofia Drapała

Anna Marek

SCENOGRAFIA:

Projekt i prace wykończeniowe: Teresa Opalińska

Konstrukcje: Piotr Nowak, Krzysztof Serafin, Mateusz Serafin,

Artur Kopeć – firma ARKO, Gabriel Jamróż

KOORDYNATORZY: Wójt Gminy Dzikowiec Pan Krzysztof Klecha,

Dyrektor Samorządowego Centrum Kultury

Pani Bogumiła Kosiorowska,

Pani Genowefa Dębiak

OPRAWA MUZYCZNA: Barbara Rząsa

SCENA I: LEGENDA O DZIKOWCU

II REŻYSER: Barbara Drapała

Narrator: Barbara Drapała

Król: Krzysztof Serafin

Obstawa: Krystian Kosiorowski, Konrad Kulig

Kanclerz: Krzysztof Płaza

Ochmistrz: Mariusz Sito

Gniewko: Krzysztof Ptaś

Rycerze Gniewka: Albert Tęcza

Bartosz Kulig

Patryk Smoleń

Mateusz Mazur

Giermkowie: Szymon Jagodziński

Karol Halat

Remigiusz Reguła

Dwórki: Magdalena Białek

Sabina Białek

Marta Zielińska

Zuzanna Halat

Natalia Matuła

Katarzyna Mytych

Dworzanie: Franciszek Sito, Marian Hopek, Jan Wojnar, Czesław Micek,

Zdzisław Bielenda, Andrzej Wit, Józef Rząsa

Stańczyk: Michał Schiffer

SCENA II: WALNY SEJM KORONNY W LUBLINIE

Narrator: Kazimierz Sochacki

Kanclerz: Krzysztof Płaza

Król: Krzysztof Serafin

Ochmistrz: Mariusz Sito

Obstawa: Krystian Kosiorowski, Konrad Kulig

Stańczyk: Michał Schiffer

Posłowie: Franciszek Sito

Marian Hopek

Jan Wojnar

Czesław Micek

Zdzisław Bielenia

Andrzej Wilk

Józef Rząsa

Piotr Nowak

Jerzy Sito

Wiesław Bartuzel

Marcin Paluszek

Jan Tęcza

Wiesław Kazimierak

Sołtys Dźwinogrodzki: Dariusz Paśko

SCENA III: OSADNICTWO WEDŁUG AKTU LOKACYJNEGO DZIKOWCA

Narrator: Lucyna Altamer

Sołtys Dźwinogrodzki: Dariusz Paśko

Goniec: Bartłomiej Jagielski

Trębacz: Bartosz Kulig

Osoba grająca na trąbce: Gabriela Hopek

Rodziny kmiece:

1. Maria Rzeszutek, Eugeniusz Panek

Dzieci: Anna Staszewska, Iwona Maciąg, Hubert Drapała

2. Małgorzata Wilk, Franciszek Mytych

Dzieci: Alicja Halat, Wiktor Kopec, Sylwia Mazur

3. Anna Sudoł, Józef Rzesutek

Dzieci: Agata Zuba, Aleksandra Sasiela, Marcelina Sasiela

4. Maria Rzuciło, Marek Serafin

Dzieci: Jakub Baran, Bartłomiej Baran, Eliza Siębor

5. Małgorzata Cudo, Zbigniew Mytych

Dzieci: Aleksandra Hahn, Igor Fila, Kajetan Fila

6. Justyna Paško, Marcin Zimny

Dzieci: Marysia Paško, Edyta Czachor, Klaudia Zielińska,

SCENA IV: ZWYCZAJE I OBRZĘDY LASOWIACKIE

Narrator: Lucyna Altamer

Kapela: Barbara Rząsa, Dorota Jamróz, Magdalena Wilk

Jerzy Wrona, Ryszard Wrona, Franciszek Materna

Zespół śpiewaczy: Krzysztof Płaza, Zbigniew Mytych, Jan Wojnar

Małgorzata Cudo, Anna Sudoł, Maria Rzuciło

Lasowiak

Przygotowanie tańca: Barbara Rząsa

Przedszkolaki: Błat Filip, Bogacz Kamil, Bomba Wiktoria, Czachor Nikola

Drapała Angelina, Hodor Dominik, Hopek Mikołaj,

Jamróz Kinga, Jamróz Milena, Kaczmarowski Paweł,

Kimak Oliwia, Mytych Zuzanna, Ofiara Martyna

Rębisz Dorian, Rząsa Karolina, Tęcza Hubert, Wojnar Wiktoria,

Zawadzki Kacper, Gołębiowska Laura, Marek Wojciech,

Micek Gabriela, Paluch Zofia, Serafin Aleksander, Wit Wiktor

Żądło Kacper

SCENA V: ZMÓWINY U LASOWIAKÓW

Narrator: Lucyna Altamer

Matka: Maria Rzeszutek

Ojciec: Eugeniusz Panek

Maryna: Anna Staszewska

Kaśka: Iwona Maciąg

Józek: Hubert Drapała

Swat: Marek Serafin

Kapela

SCENA VI: ZNISZCZENIE KOŚCIOŁA PRZEZ RAKOCZEGO

Narrator: Małgorzata Cudo

Marcin Zimny

Oddział Rakoczego: Albert Tęcza, Bartosz Kulig, Patryk Smoleń,
Mateusz Mazur, Szymon Jagodziński, Karol Halat,
Remigiusz Reguła

Rodziny kmiece

SCENA VII: DZIKOWIEC POD ZABOREM AUSTRIACKIM

Narrator: Stanisław Kubiś

Urzednicy cesarscy: Zdzisław Bielenda

Marian Hopek

Andrzej Wilk

Rodziny niemieckie:

1. Urszula Rzeszut- Baran, Antoni Baran,

Dzieci: Tymoteusz Baran, Wiktoria Baran

2. Lucyna Altamer, Tomasz Altamer

Dziecko: Jakub Altamer

3. Magdalena Zuba, Marcin Paluszek

4. Magdalena Białek, Zuzanna Halat, Krystian Kosiorowski, Konrad Kulig

SCENA VIII: BUDOWA KOŚCIOŁA MUROWANEGO

Narrator: Stanisław Kubiś

Recytator: Karolina Sasiela

Autor wiersza : siostra Bernadetta Rząsa

Ks. Hauptman: Jakub Konefał

RODZINY KMIECE

RODZINY NIEMIECKIE

Kościelny: Maksymilian Jagodziński

SCENA IX: WE DWORZE BŁOTNICKICH

Narrator: Stanisław Kubiś

Józef Błotnicki: Krzysztof Serafin

Jan Piotrowski: Piotr Nowak

Paweł Bartnicki: Mariusz Sito

Urzednicy cesarscy: Zdzisław Bielenda , Marian Hopek , Andrzej Wilk

Trębacz: Bartosz Kulig

Osoba grająca na trąbce: Gabriela Hopek

Zarządca: Czesław Micek

Ekonom: Jan Wojnar

Chłopi: Franciszek Mytych ,Eugeniusz Panek, Marcin Zimny

Marek Serafin, Zbigniew Mytych, Józef Rzeszutek

SCENA X: EMIGRACJA

Narrator: Stanisław Kubiś

Recytator wiersza „Za chlebem”: Julia Fila

Gospodyni: Małgorzata Cudo

Gospodarz: Zbigniew Mytych

Dzieci: Aleksandra Hahn, Igor Fila, Kajetan Kulig

Matka: Maria Hahn

Sąsiad: Marcin Zimny

SCENA XI: HONOROWA STRAŻ GROBOWA

Narrator: Urszula Rzeszut- Baran

ks. Prałat Stanisław Sudół: Józef Rząsa

Straż Grobowa: Marcin Zimny, Dariusz Paśko, Wiesław Bartuzel

Zdzisław Bieleń, Marek Serafin, Marcin Wit,

Krystian Kosiorowski, Janusz Zawadzki, Władysław Wilk,

Stanisław Kobylarz, Adam Stykowski, Bogdan Matuła

Adam Dziuba

ORKIESTRA DĘTA Z KOPCI

SCENA XII: II WOJNA ŚWIATOWA

Konsultacja historyczna: Andrzej Wesółowski

Ignacy Mościcki (w latach 1926–1939 prezydent RP): Adam Zawadzki

Narrator: Stanisław Kubiś

Oddział AK:

Świadek: Czesław Micek

Dowódca: Eugeniusz Panek

Osoba ze sztandarem: Konrad Kulig

Żołnierze: Albert Tęcza, Bartosz Kulig, Patryk Smoleń, Mateusz Mazur
Szymon Jagodziński, Karol Halat, Remigiusz Reguła, Krzysztof Ptaś

Osoba przynosząca gryps: Kajetan Kulig

Akordeon: Wiktoria Hopek

Śpiew: Przemysław Gazda, Julia Fila, Joanna Rzeszut

SCENA XIII: KSIĄDZ PRAŁAT STANISŁAW SUDOŁ

Recytator i autor wiersza : Zofia Drapała

Matka: Wiesława Serafin

Córka: Judyta Jagodzińska

ks. Prałat: Józef Rząsa

Matka II: Justyna Paśko

Dzieci: Marysia Paśko

Klaudia Zielińska

Osoby przy kapliczce: Maria Rzeszutek, Balbina Borowska, Maria Rzucidło,
Anna Sudoł, Gabriela Hopek

SCENA XIV: SŁUGA BOŻY KSIĄDZ STANISŁAW SUDOŁ

Narrator: Julian Jagodziński

Recytator i autor wiersza: Anna Marek

Uczniowie ZS im. ks. Stanisława Sudoła w Dzikowcu

Uczestnicy widowiska w piosence: „Pytasz mnie”

STROJE: Bogumiła Kosiorowska, Irena Błat, Zofia Dziełyńska, Urszula Kobyłska

REKWIZYTY: Bogumiła Kosiorowska, Urszula Rzeszut – Baran, aktorzy rodzin kmiecyh, Kazimierz Sochacki – ŚDS Spie, Teresa Opalińska

USŁUGA TRANSPORTOWA: Bogumiła Kosiorowska, Barbara Rząsa, Artur Kopeć, Adam Sasiela, Zakład Usług Komunalnych, Aleksandra Opalińska

OSOBY WSPIERAJĄCE: Ks. Piotr Kowal, Dyrektor Gminnej Biblioteki Publicznej Pani Anna Korzeniowska- Fila, pracownicy GBP: Agnieszka Potocka, Kinga Opalińska, Dyr. ZS im. ks. Stanisława Sudoła Pani Czesława Kubiś, Zastępca Dyrektora ZS- Pani Elżbieta Bartuzel, Sołtys wsi Dzikowiec Pan Krzysztof Serafin, Prezes Towarzystwa Przyjaciół Dzikowca Pani Urszula Rzeszut –Baran, Wiceprezes TPD Pan Marcin Zimny, Pan Marian Sochacki, Prezes GS Samopomoc Chłopska Pan Jacek Durak i Wiceprezes, kierownik piekarni Pan Antoni Hahn

Cztery jubileusze :

Jubileusz 450 lat wsi Dzikowiec

Dzikowiec to dzisiaj wieś licząca prawie 1500 mieszkańców , położona jest w północnej części Podkarpacia, w powiecie kolbuszowskim. Pierwsze wzmianki o Dzikowcu pochodzą z połowy XV wieku. W 1566 roku w wigilie Święta Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny w Lublinie w czasie trwania tam Walnego Sejmu Koronnego na wniosek ówczesnego starosty sandomierskiego i stryjskiego, król Polski Zygmunt August wydał akt lokacyjny Dzikowca. Przywilej lokacyjny Dzikowca dawał jego mieszkańcom na okres 14 lat zwolnienie z opłaty czynszów, danin oraz wszelkich innych opłat. Był to więc czas dla nowych osadników na zagospodarowanie. W pierwszych latach po lokacji rozwój Dzikowca był dość powolny. Przez pierwsze 100 lat po lokacji liczba kmieci wahała się od kilku do maksymalnie 30. Po zniszczeniach z okresu potopu szwedzkiego i najazdu Siedmiogrodzian i od początku XVIII wieku nastąpił szybki rozwój wioski. Pod koniec okresu Pierwszej Rzeczypospolitej w Dzikowcu mamy już zwartą zabudowę, która liczy około 160 gospodarstw chłopskich . Były tu również dwa duże folwarki, plebański i wójtowski, funkcjonował młyn i karczmy. W 1783 roku część terenu folwarku wójtowskiego została

przekazana kolonistom niemieckim w ramach akcji kolonizacyjnej podjętej przez zaborcze władze austriackie. Na terenie Dzikowca powstała nowa osada o nazwie Wildenthal, obecnie Nowy Dzikowiec z odrębną kulturą , w tym także kulturą rolną, a niżeli naszą . Należy zaznaczyć fakt , że na rozwój wioski pozytywny wpływ miało funkcjonowanie dworu w Dzikowcu, który przez przeszło 100 lat był w posiadaniu rodziny Błotnickich. Odzyskanie przez Polskę niepodległości wioska dalej dość dynamicznie się rozwijała, aż do II wojny światowej. Obecnie Dzikowiec jest centrum administracyjno-gospodarczym Gminy . Swoją siedzibę mają tutaj: Urząd Gminy, szkoła, przedszkole, ośrodek zdrowia, apteka, bank, urząd pocztowy, samorządowe centrum kultury, biblioteka, hala sportowa z boiskiem orlik, stadion. Jest również rozwinięta sieć placówek handlowych i produkcyjnych. Także zabytkowy kościół wraz z plebanią , w której żył Sługa Boży ks. Prałat Stanisław Sudoł są przepiękną ozdobą naszej wioski. Od ponad 70-ciu lat w Dzikowcu , a od prawie 100 w Nowym Dzikowcu działają tu jednostki Ochotniczej Straży Pożarnej. Ewenementem , chlubą i ozdobą wioski jest funkcjonująca od 135 lat Honorowa Straż Grobowa w Dzikowcu. Wartym podkreślenia jest także fakt, iż w 1938r Dzikowiec odwiedził ówczesny Premier Rzeczypospolitej Felicjan Sławoj Składkowski. Jego wizyta związana była z odsłonięciem pomnika żołnierza polskiego, rodaka z Dzikowca, który zginął u granic Rzeczypospolitej . W Dzikowcu znajduje się także pomnik Sługi Bożego ks. Prałata Stanisława Sudoła, którego imię nosi miejscowy Zespół Szkół, jest także tablica upamiętniająca bohaterskich nauczycieli dzikowieckiej szkoły, a także pomnik poświęcony tym , którzy zginęli w Katyniu , a byli związani z Dzikowcem. Do Dzikowca warto więc przyjechać, zwiedzić okolice , a przede wszystkim warto tu zamieszkać.

Fot. Zabytkowy dworek w Dzikowcu

Fot. Budynek Urzędu Gminy Dzikowiec

Jubileusz 200 lat budowy kościoła w Dzikowcu

Z kościołem zawsze nierozdzielnie związany jest Jezus Chrystus i ludzie. Ta Boża prawda dotyczy także i dzikowieckiego kościoła. Parafia w Dzikowcu została uposażona przez Króla Polski Zygmunta Augusta w 1566 roku oraz Stefana Batorego w 1576 roku. Rok później 7 stycznia 1577 roku biskup krakowski Franciszek Krasieński podpisał akt erekcyjny parafii i tym samym zatwierdził jej założenie. Z dostępnych źródeł należy przyjąć, iż pierwsza dzikowiecka świątynia została zbudowana pomiędzy 1572 , a 1574 rokiem, a głównym jej budowniczym był ówczesny Wójt Jędrzej Konarzewski, który jak się przypuszcza miał decydujący głos w sprawie nadania wezwania Świętego Mikołaja Biskupa. Budynek kościoła został konsekrowany 12 listopada 1634 roku przez biskupa sufragana krakowskiego. Uroczystość upamiętniająca to wydarzenie jest obchodzona w pierwszą niedzielę po św. Marcynie , czyli po 11 listopada. Pierwszy dzikowiecki kościół , to była świątynia drewniana, kryta gontem , zbudowana w formie krzyża, która w 1657 roku została znacznie zniszczona w czasie najazdu wojsk Rakoczego , w tym Kozaków. W 1662 roku parafianie wraz z ówczesnym proboszczem Krzysztofem Wydźga podjęli się odremontowania świątyni, która im służyła do 1814 roku. W latach 1814-1816 wybudowano w Dzikowcu nową świątynię. Budowy wspólnie z parafianami podjął się ówczesny proboszcz, którym od 1812r. był Austriak ks. Józef Hauptman, który był proboszczem naszej parafii do 1835 r. Była to okoliczność sprzyjająca budowie nowego kościoła pod zaborami . Zgodnie z obowiązującym wówczas prawem materiały na budowę kościoła dostarczył urząd gospodarczy, który w imieniu cesarza

sprawował patronat. Robociznę zaś zapewnić miała parafia, w skład której wchodziło wtedy pięć wiosek ; Dzikowiec, Kopcie, Lipnica, Płazówka i Wildenthal . Kościół został zbudowany z cegły , którą wyrabiano w cegielni utworzonej na tzw. plebańskim polu. Początkowo był przykryty gontem, a od 1879 r. blachą. Prawdopodobnie w nowym kościele umieszczono ołtarze ze starego, drewnianego kościoła, gdyż dopiero w 1875r. wykonano nowy ołtarz boczny Matki Bożej, w którym umieszczona jest rzeźba Matka Boża z Dzieciątkiem oraz na zasuwie obraz Święta Rodzina, a rok później drugi boczny ołtarz z obrazem Przemienienie Pańskie. Wówczas też , gdy proboszczem dzikowieckiej parafii był ks. Tomasz Kiełbusiewicz zamontowano ołtarz główny, w którym umieszczono rzeźbę Chrystus Ukrzyżowany oraz obraz Świętego Mikołaja z XVIII wieku. Po bokach zaś umieszczono rzeźby Świętych Piotra i Pawła. Sukcesywnie w kolejnych latach ze składek parafian i księży wyposażano i upiększano dzikowiecką świątynię. Konsekracja obecnej świątyni nastąpiła kilkadziesiąt lat po jej wybudowaniu . Uroczystość ta odbyła się bowiem 11 lipca 1859 roku. Konsekracji dokonał biskup przemyski Franciszek Ksawery Wierzchlejski. Warty odnotowania jest również fakt , iż do czasów I wojny światowej dzikowiecka świątynia posiadała trzy dzwony, niestety zostały one zrabowane przez zaborcze władze austriackie. Ostał się tylko jeden o imieniu Św. Jan Chrzciciel. W 1925 zamówiono wykonanie jeszcze dwóch dzwonów. W czasie II wojny światowej niemiecki okupant chciał zabrać dzikowieckie dzwony, jednak dzięki przebiegłości ówczesnego proboszcza ks. Jana Puzio udało się temu zapobiec. Od stycznia 1945 roku parafię Dzikowiec objął Sługa Boży ks. Prałat Stanisław Sudoł, który przebywał razem z nami, aż do swojej śmierci , która nastąpiła 19 marca 1981 roku. Nasz kościół to świątynia pięknie odnowiona i wyposażona w liczne zabytki wpisane do Rejestru Zabytków Województwa Podkarpackiego. Na wyposażeniu dzikowieckiego kościoła są min: późno renesansowa XVII wieczna Chrzcielnica , XIX wieczna ambona, zabytkowe ołtarze i organy. Znajdują się tu też liczne XVIII i XIX wieczne feretrony. Na uwagę zasługują też witraże z 1912r. wykonane według projektu Stanisława Matejki w Krakowie, a zamontowane w czasie sprawowania funkcji proboszcza przez ks. Czesława Królikowskiego. Ale najważniejsze , że po 200 latach budowy nasza świątynia jest ciągle żywa. Obecny w niej w Najświętszym Sakramencie Jezus Chrystus nie jest sam, wierni licznie przybywają na msze św. modląc się , proszą Boga Wszechmogącego o łaski i zbawienie dla swoich bliskich i siebie samych.

Fot. Wnętrze kościoła w Dzikowcu 1936 r.

Fot. Kościół pw. Św. Mikołaja Biskupa w Dzikowcu

Jubileusz 135 lat Honorowej Straży Grobowej

Honorowa Straż Grobowa w Dzikowcu powstała w 1881 r. Zgodnie z ustną tradycją przekazaną przez św. pamięci Jana Serafina dawnego komendanta Straży Grobowej została ona założona w 2 lata po wybudowaniu Kościoła w Spiach. W dokumentach parafii Spie jest stwierdzenie, iż był to rok 1879. Założycielem Honorowej Straży Grobowej w Dzikowcu był Pan Osiniak z Sokołowa te informacje Pan Serafin uzyskał od swojego teścia Józefa Halata, który mu powiedział „... *Nie zapomnij o tym masz to przekazać następnym...*”.

Zaś Sługa Boży ks. Prałat Stanisław Sudoł już w latach 50-tych w kazaniach tak mówił o Honorowej Straży Grobowej w Dzikowcu.

„Wy co wartę trzymacie przy Grobie Naszego Pana – jesteście solą ziemi, tej dzikowieckiej ziemi i niech to wasze wartowanie nigdy nie zaginie. Pamiętajcie o tym!

W 1938 r. dzikowiecka Straż Grobowa jako jedyna formacja miała zaszczyt pełnić honorową asystę podczas wizyty premiera II Rzeczypospolitej p. Felicjana Sławoja Składkowskiego w Dzikowcu.

Jej tradycje jak już zostało stwierdzone sięgają XIX wieku. Do tradycji należy wygłaszanie w Wielki Piątek przemowy o Śmierci Jezusa Chrystusa, a na rezurekcji przemowy o jego Zmartwychwstaniu. Co roku tej samej treści, przekazywanej z dziada na ojca, i z ojca na syna. Honorowa Straż Grobowa w Dzikowcu wyróżnia się pięknym lasowieckim strojem. Sukmany uszyte na wzór tamtego okresu przywdziewają kolejne pokolenia, które kontynuują tradycje przodków w takim kształcie jak przekazali im rodzice.

Lasowiacka sukmana uszyta jest z brązowego samodziału, zdobiona wełnianymi, niebieskimi "koszatkami". Do przepasania służy pas z czerwonego sukna, tak zwana "krajka". Ponadto w dolnej części rękawa znajdują się mankiety koloru niebieskiego. Nakryciem głowy jest czapka-rogatywka z czerwonego sukna i otokiem z ciemno - popielatego baranka- karakuły. Ozdobą czapki są pióra indycze przypięte "rozetką". Dawniej ciemne pióra "żałobne" przypinane były do czapek w Wielki Piątek i Sobotę. Jasne pióra "radosne" obowiązywały na procesji rezurekcyjnej i w Boże Ciało. Sukmana przepasana jest szarfą, ukośnie od lewej do prawej strony, koloru białego i wstążką (dawniej czerwoną, obecnie niebieską). W posiadaniu dzikowieckiej straży są szable. Kolejną "bronią" straży są "piki" - wykonane z drewna, natomiast grot z drewna bukowego i pomalowany na białą. Drzewce są sosnowe, koloru czarnego. "Piki" zdobią proporczyki koloru biało-czerwonego, w razie potrzeby osłonięte są czarnym pokrowcem. Straż Grobowa miała własny sztandar z wizerunkiem Matki Boskiej Częstochowskiej, który niestety w czasie wojny uległ zniszczeniu. Kolejny sztandar uszyty

został na wzór oryginału w 1948 roku. Obecnie Honorowa Straż Grobowa posiada sztandar wykonany przez Zgromadzenie Sióstr Michalitek św. Michała Archanioła w Miejscu Piastowym. W latach dwudziestych okresu międzywojennego straż posiadała trzy oryginalne szable, do dnia dzisiejszego zachowała się tylko jedna. Jeszcze kilkanaście lat temu w oddziale był trębacz. Dawniej też w składzie oddziału znajdował się ogniomistrz, który obsługiwał móżdżerze. Wiwatowanie zaczynało się w Wielką Niedzielę, a jeżeli prochu nie brakło, trwało aż do Wielkanocnego Poniedziałku. Mieszkańcy parafii darzą sentymentem „swoją Straż Grobową” wyrazem tego było ufundowanie nowych kompletów sukman wraz z czapkami i butami. Przez ten sentyment i szacunek dla tradycji zachowujemy we wsi naszą chrześcijańską tradycję, kultywujemy piękne stare obyczaje, w których wiara, dobroć i miłosierdzie Wszechmogącego Boga nie słabnie od wielu pokoleń.

Honorowa Straż Grobowa w Dzikowcu uczestniczy od samego początku w corocznych Wojewódzkich paradach Straży Grobowych, a w 2001 roku była gospodarzem IX Podkarpackiej Wielkanocnej Parady Straży Grobowych - Turki 2001. Zgodnie z zapowiedziami będzie, też gościć u siebie w Dzikowcu Wielkanocne Straże Grobowe z całego województwa podkarpackiego, a także z innych regionów Polski w 2018 roku.

Fot. Zdjęcie Honorowej Straży Grobowej z lat 50- 60.

Fot. Honorowa Straż Grobowa z 2015r.

35 rocznica odejścia do Pana Sługi Bożego ks. Prałata Stanisława Sudoła w Dzikowcu

Ks. Stanisław Sudół urodził się 16 marca 1895 roku we wsi Zembrza. Był siódmym z ośmiorga dzieci Marcina i Wiktorii Sudół. Wychowywał się w rodzinie głęboko przywiązanej do wartości chrześcijańskich. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Raniżowie kontynuował naukę w gimnazjum w Rzeszowie, Samborze i w Przemyślu w latach 1907 - 1915. Z opinią „chlubnie uzdolniony” uzyskał świadectwo maturalne 12 września 1915 r. w Przemyślu. Jesienią, tego samego roku wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu. 23. grudnia 1915 wraz z dwunastoma innymi klerykami przywdział sutannę, z którą od tej pory nie rozstał się do końca życia. 1 czerwca 1919 r. z rąk bp Sebastiana Pelczara przyjął święcenia kapłańskie.

W swoich notatkach napisał:” *Oby się we mnie spełniło, bym życie swoje za przyczyną Najświętszej Matki prowadził w Chrystusie, dla Chrystusa i z Chrystusem.*”

Pierwszą placówką Jego świątobliwej, kapłańskiej służby była Rakszawa. Po trzech latach rozpoczął duszpasterstwo w Wiązownicy k. Jarosławia. Spędził tam 22 lata, gorliwie angażując się w budowę kościoła parafialnego w Wiązownicy, a następnie w niedalekim Manasterzu. Opuścił tę parafię w dramatycznych okolicznościach 20 lipca 1944

i 10 stycznia 1945 r. przybył pracować w parafii Dzikowiec. Pozostał tutaj aż do śmierci 19 marca 1981r.

Na terenie nowej parafii podjął się wybudowania kościoła w Kopciach i był inicjatorem powstania kościoła w Lipnicy. Organizował punkty katechetyczne i sam uczył religii. Przez 20 lat sumiennie wypełniał obowiązki raniżowskiego dziekana. Nie przywiązywał wagi do rzeczy materialnych. Choć sam niewiele posiadał potrafił być hojny dla tych, którym doskwierał codzienny niedostatek. Niewiele dla siebie zostawiał i zawsze był gotowy do posługi przy ołtarzu i w konfesjonale, podejmując często pokutne praktyki. Było czymś oczywistym i naturalnym, że pielęgnował starą, rodzinną pasję pszczelarską.

Postacią skromnego, wiejskiego proboszcza zafascynował się ówczesny biskup przemyski Ignacy Tokarczuk. Z jego inicjatywy papież Paweł VI obdarował ks. Sudoła prałaturą honorową. Na przekór złu upominał, pouczał, wołał, że nawet w ekstremalnych warunkach można uszlachetnić, wręcz ocalić swoje człowieczeństwo. Gorliwie umacniał w wierze, zachęcał do wytrwania przy Chrystusie, pouczał, że przemija postać tego świata, że sążeni będziemy z miłości do Boga w człowieku. Bezinteresowność, ascetyczne życie, przystępność, jednały ks. Sudołowi ludzi. Ostatnia Mszę św. odprawił w dzikowieckim kościele 2 lutego 1981 r.. Zmorzony chorobą spoczął na cmentarzu parafialnym 22 marca tegoż roku.

Każdy dzień odsuwa nas od śmierci ks. Sudoła, a żywe obrazy Jego obecności czasami zasłania codzienność. W skupieniu, modlitwie, milczeniu, na zdjęciach i w książkach, słysząc Jego głos i widząc Jego twarz. Uświadamiamy sobie wtedy, że między nami był jak święty którego znaleźliśmy. Wskazał drogę, po której ze swoimi ułomnościami, wadami, grzechami i radościami idziemy tam, gdzie nam obiecał: „ *Wszyscy razem kiedyś w niebie*”. 1 września 2001r. Publicznemu Gimnazjum Samorządowemu i Szkole Podstawowej w Dzikowcu nadano imię Ks. Prałata Stanisława Sudoła. Począwszy od 2002 r. corocznie między 16 a 19 marca (data urodzin i data śmierci ks. Sudoła) obchodzone są dni patrona szkoły. 19 marca 2014 r., w 33 rocznicę śmierci ks. Stanisława Sudoła w bazylice katedralnej w Sandomierzu, miało miejsce rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego, podczas mszy św. koncelebrowanej, której przewodniczył biskup sandomierski J. E. ks. bp Krzysztof Nitkiewicz.

Fot. Kazanie z ambony do parafian wygłasza ks. Stanisław Sudół

Fot. Przywitanie śp. ks. arcybiskupa Ignacego Tokarczuka przez ks. Stanisława Sudoła

Fot. Obraz Sługi Bożego ks. Pralata Stanisława Sudoła namalowany przez Teresę Opalińską

*Fot. Zabytkowa plebania , w której utworzona jest Izba Pamięci Sługi Bożego
ks. Pralata Stanisława Sudoła w Dzikowcu*

Opracowano na podstawie :

1. Wojciech Mroczka – „*Dzieje parafii Dzikowiec w latach 1577-1945*”
2. Wojciech Mroczka – „*Dzikowiec 1566-2006*”
3. Jan Konefał – „*Bogu i ludziom bezgranicznie oddany*”
Życie i posługa duszpasterska
księdza Stanisława Sudoła (1895-1981)

Gazeta Gminna – Miesięcznik Gminy Dzikowiec

Wydawca : Gmina Dzikowiec , 36-122 Dzikowiec, ul. Dworska 62, tel./fax. 17 2274 508, 17 7442 109,
e-mail: ugdzikowiec@dzikowiec.itl.pl , www.dzikowiec.itl.pl/ugdzyk. Redaktor naczelny : Genowefa Dębiak. Redakcja zastrzega
sobie prawo redagowania i skracania nadesłanych tekstów. Przygotowanie do druku i druk : Gmina Dzikowiec nakład 1000 egz.